

ТІЛЬКИ В ПРАЦІ

Й ОГО величний жест —
правиця, простерта у
світле майбуття, — зна-
йомий нині і старому, і
малому. Коли заглибишся
в ясний погляд примру-
жених очей вождя, мимово-
лі спадас на думку, що
весь він — від високого
чоло до твердої, упевне-
ної правиці — борець-ти-
тан, провісник нової доби
на планеті.

Чуш, ровеснику, пульс
епохи владно стукає у
твої скроні. Сьогодні ти
ростеш, осяяний тими ві-
щими помислами вождя.
Нещодавно минуло 56 ро-
ків з дня історичного
виступу В. І. Леніна на
III з'їзді комсомолу з про-
мовою «Завдання Спілок
молоді». Відтоді ця про-
мова іліча стала путівни-
ком, настільною книгою
кожного комсомольця,
кожної молоді людини
Країни Рад.

«Спілка молоді і вся
молодь пзгалі, яка хоче
прийти до комунізму, по-
винна вчитися комунізму».

Нині в нашій області в
мережі партійної освіти
навчається 6997 чоловік
комсомольців і молоді, в
1174 гуртках і семінарах
комсомольського політна-
вчання — 30 773 (з них
членів ВЛКСМ — 27 576), у
школах комуністичної
праці — 8042, в інших ма-
сових формах освіти —
5288 юнаків і дівчат.

«Треба, щоб уся справа
виховання, освіти і на-
вчання сучасної молоді
була вихованням в ній ко-
муністичної моралі».

На Кірово-
градщині кіль-
кість працюю-
чої молоді,
охопленої за-
очним та ве-
чірнім навчан-
ням у вузах,

технікумах і школах ро-
бітничої молоді, зросла
до 38 403 чоловік.

«Тільки в праці, разом
з робітниками і селянами
можна стати справжнім
комуністом».

283 комсомольсько-молодіж-
них колективів і 24 146 моло-
дих виробничників — це сла-
ва гвардії трудівників, які
працюють із зустрічними пла-
нами. Кількість молодих
ударників комуністичної пра-
ці сягнула в нашій області за
15 тисяч. 1253 молодих вироб-
ничників трудяться з особли-
ми класами або з комсо-
мольською гарантією якості.

«Без залучення всієї ма-
си робітничої і селянської
молоді до... будівництва
комунізму ви комуністич-
ного суспільства не побуду-
єте».

Комсомольсько-молодіжна
бригада навівильників ордена
Трудового Червоного Прапора
заводу чистих металів імені
50-річчя Жовтня (бригадир
Микола Петров, групкомсорг
Володимир Татаренко) 23 ве-
ресня відпрапортувала: план
виконано. Трудові досягнення
висуваються вже в рахунок
лютого 1977 року!

Ще одна комсомольсько-
молодіжна бригада, де бри-
гадиром Анатолій Ткач, груп-
комсоргом Валерій Поліщук,
відзначилася на ударній вах-
ті, присвяченій 60-річчю
Жовтня.

Кожний день вахти від-
криває нові імена, вияв-
ляє резерви в соціалістич-
ному змаганні.

«Треба, щоб Комуністич-
на спілка молоді вихову-
вала всіх з молодих років
у свідомій і дисциплінованій
праці».

Тепер в області налі-
чується 476 комсомоль-
ських штабів і постів
якості.

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ АКМУ

ГАЗЕТА ВИХОДИТЬ З 1939 РОКУ.

Рік видання XVII
№ 120 (2224).

ЧЕТВЕР, 7 жовтня 1976 року

Ціна 2 коп.

РЕПОРТАЖ ЧЕРВОНОГО ТИЖНЯ

ТИ І ВСІ З ТОБОЮ...

Т І ЗБОРИ потребують передмо-
ви. Очевидно, всі технічні ха-
рактеристики, «основні парамет-
ри», за висловом Вячеслава Хиж-
някова, сучасних машин не вмі-
стяться в короткому вступі. Хо-
четься одразу ж наголосити: по-
няття «сучасні», що стосується
ливарних машин, надзвичайно
містке. За ним стоїть складне но-
вітне обладнання, громіздке (і це
складніше) устаткування напівав-
то-і автоматичного циклу — тут
сорокаторонні машини «зрощую-
ться» з трьох частин, а щити елек-
тронного управління зовні (до
речі, тільки зовні) нагадують ша-
фи. Зусилля запресування сягає
тисячі тонн.

Деталі, які становлять загаль-
ний вимір 32 виробів різних най-
менувань, випускаються на різних

машинах. Освоїв один такий авто-
мат-гігант — ото, вважає, якусь
частку фаху маєш за плечима. По-
суті, частка технологічного про-
цесу. Не половина чи хоч би тре-
тина. Частка. Опанував другий
«металевий організм» — кваліфі-
кація, виходить, подвоїлась. Рі-
вень зріс. Навчився керувати тре-
тім, четвертим... — дивись, і до
половини недалеко. А вчитися ж
як — легко? Швидко? Просто?..

Т І ЗБОРИ потребують констату-
вання ще однієї істини. Хіба
легко — це принадно? Чи просто
— цікаво? Складно — оце інте-
рес! Трудно — зате насправжж!
Якщо хочете, то про це у них ли-
ше подумки. «Вголос» — одним
поглядом чи кивком. Там розмов-
ляють мало. Багатословити ніяк.
Не тому, що стоїть робочий гул.
Він не перекриває навіть серед-
нього тону. Просто марно тратити
слів нічого. Вони зайняті люди.
Такі молоді всі — і зайняті. Це
про них. А самі скажуть: зайняті,
бо молоді. Комуністи — молоді,
комсомольці певно ж. Увесь цех
молодіжний. І молодий, бо почав
діяти як самостійний лише з дру-

(Закінчення на 2-й стор.).

ДВАДЦЯТИРІЧНІ

Вони йдуть крізь мовчання і спів...
Міцно ставлячи висвітлені кроки.
У вогні прапорів,
Від верстатів і пилу —
Комсомольці двадцятого року.

Не із пияків тихих отих,
Що замулились в затишній спокій.
Від вагранок до книг
Шлях підломисто ліг
Комсомольцям двадцятого року.

Мій сучаснику, в зоряній млі
БЛМ прорізує будні високі.
Ми ідем по землі
Так, як гордо ішли
Комсомольці двадцятого року.

Ти як стяг, світла юність будов,
Внокрилиєш лави широкі.
Ми ввібрали у кров
Честь і світлу любов
Комсомольців двадцятого року.

Слово Леніна крилить полки
Будівничих юнких світлоокіх.
В сімдесяти локі
Йдуть неситі палкі
Комсомольці з двадцятого року.

Валерій ГОНЧАРЕНКО.

ЕКОНОМЛЯЧИ ЧАС

Молоді виробничники Олек-
сандрійського електромеханічного
заводу імені XXV з'їзду КПРС
дружно включились у змагання за
право підписати Рапорт Ленін-
ського комсомолу Центральному
Комітетові Комуністичної партії
Радянського Союзу до 60-річного
ювілею Великого Жовтня. Кращі
комсомольсько-молодіжні колек-
тиви вирішили свої п'ятиденні
завдання виконувати за чотири

дні, здавати продукцію тільки
відмінної якості.

Один із цих колективів—брига-
да слюсарів-складальників елек-
тричних машин і механізмів,
очолювана Галиною Майстренко.
Тетяна Пазиненко, Наталя Холо-
дова, Тетяна Тертишина, інші ді-
вчата виконали план минулого мі-
сяця на 143,9 процента.

В. КОЛЕСНИКОВ.

м. Олександрія.

«П'ятиденку —
за чотири дні» — під
цим девізом працює
спецмашистка го-
ловного підприєм-
ства Кіровоградсько-
го швейного об'єд-
нання комсомолка
Марія ПРОКОПОВА.

Далеко за ме-
жами нашої області
мають великий по-
пит виробів голов-
но підприємства Кі-
ровоградського швей-
ного об'єднання —
демисезонні й зимові
пальта, яким при-
своєно державний
Знак якості. А ши-
ють їх у цеху кому-
ністичної праці № 3.
На фото: по-
верстер майстра В. І.
ЛЮНЕНКО.

Фото
М. ТЕРНАВСЬКОГО.

СТУДЕНТСЬКИЙ РАХУНОК ЗА НОРМОЮ ДБАЙЛИВОСТІ

Всі знають, якою напруженою бу-
ває для хліборобів пора, коли настає
час збирати все, що виростили дбай-
ливі руки господарів поля. Тоді не
те, що кожний день, а кожна година,
хвилинка стає дорогоцінною. Саме в
таку пору й з'явилися в нашому ко-
лгоспі помічники — студенти філоло-
гічного факультету Кіровоградського
педагогічного інституту. Роблять
це народ. Майбутніх педагогів мож-
на зустріти скрізь — у саду, в полі,
на току. Разом з колгоспниками вони

поспішають зібрати картоплю, овочі,
фрукти, допомагають заготовляти сі-
но. Думає, відстають від господарів?
Ні, вони ще й випереджають їх.
Готуючи посівне зерно, студенти за
день очищали його по 140—150
центнерів при нормі 120. І попереду
завжди були Таня Рябовол, Марія
Самарцева, Слава Пустовоїт, Таня
Демченко.

Відпочивати наші гості теж уміють.
Вечори, які вони організовували в
селі, із задоволенням відвідували й
місцеві жителі.

Ми всі дуже влячні майбутнім пе-
дагогам за допомогу.

В. ВІТЬКО,
секретар комітету комсомолу
колгоспу імені Чапаєва.
Бобринецький район.

НЕ ПІДВЕДЕМО!

З наближенням до села все
частіше зустрічаєш на шляху
автомашини, вантажні цукро-
вини буряками, овочами, фрук-
тами. Ми зрозуміли: наша до-
помога справді буде необхідна.
І цього року студенти Кірово-
градського педагогічного інсти-
туту роз'їхались по колгоспах і
радіогоспах області, щоб доно-
могти зібрати врожай.

Щедра нині осінь. Знайшлась
робота для наших рук. Ми,
група студентів третього курсу
факультету англійської мови,
приїхали в колгосп імені Ди-
митрова Компаніївського райо-
ну. Спочатку було важкувато.
Від незвички, мабуть. Та
ж за перші п'ять днів ми зі-
брали і відвантажили 610 цент-
нерів картоплі та 140 центнерів
різних овочів.

А 20 вересня, хоч це й була
неділя, вся наша група вийшла
в поле. І працювали ми цього
дня найкраще. А гроші, здоби-
лені на неділю, найвищої
продуктивності праці, ми пере-
рахували до фонду десятої
п'ятиріччя.

Тут же, в колгоспі, ми про-
вели політзаняття, яке запам'я-
тається нам надовго: вивчили
промову Л. І. Брежнєва на на-
родній партійно-господарського
активу Казахстану. І тут же
посвели мову про наш край, наш
колгосп. Приємно було відзна-
читися, що й ми причетні до все-
народної справи — збирання
врожаю першого року десяти-
п'ятиріччя.

Л. ЧЕМЕРИС,
комсорг 3 «А» групи фа-
культету англійської мо-
ви.
Компаніївський район.

РАДЯНСЬКЕ —
ВІДМІННЕА ВИ
ЗМОГЛИ Б
НА ДЕСЯТИ
ВЕРСТАТАХ?КІРОВОГРАДСЬКІ ПАНЧІШНІ ФАБРИЦИ
ТА ЇХ КОМСОМОЛЬСЬКІ
ОРГАНІЗАЦІЇ — 50 РОКІВ

В ОСЕНІ 1926 року комітет по ліквідації безробіття міста Зінов'євська (нині Кіровоград) ухвалив: виділити 3198 карбованців на придбання устаткування для панчішної фабрики. Так народилося підприємство. Перші кроки довелося робити з неймовірними труднощами. Не вистачало кваліфікованих кадрів, в'язальні машини крутили вручну. Але рік у рік фабрика давала все більше продукції, озброювалася сучасною технікою. Молоді робітники удириною працею писали яскраві сторінки трудової біографії комсомолу Кіровоградщини.

Сьогодні колектив підприємства святкує 50-річний ювілей фабрики. На початку року тут розгорнулося соціалістичне змагання, присвячене цій даті. Про трудові здобутки розповідають молоді панчішники.

Марія ІРЗА, заступник секретаря комітету комсомолу фабрики:

— Почин комсомольців ЦУМу «Кіровоград» «Товарам широкого вжитку» комсомольську гарантію від верстата до покупки» не залишив байдужим нікого з нас. На комсомольських зборах про важливість ініціативи однаково гаряче говорили і швачка Ніна Грамотович, і в'язальниця Катерина Мельникова, і контролер відділу технічного контролю, Майя Хмельницька. Тут же вирішили асистувати чергування спілчан у центральному універмазі міста, щоб вивчати, яка продукція подобається покупцям, довідатися, що треба зробити для підвищення її гатунку. Для нас це було дуже важливо, бо ж піввіковий ювілей підприємства прагнули відзначити високою якістю виробів.

Активно запровадив комсомольський оперативний загін якості, до складу якого ввійшли найкращі молоді спеціалісти. Штаб «Комсомольського прожектора», очолюваний Тамарою Лозинською, на мою думку, ще ніколи не діяв так активно, як у цей період.

І ось результати: з комсомольською гарантією надходять у торговельну мережу дитячі колготки (покупці дали їм відмінну оцінку), дванадцять молодих робітниць здобули право працювати з особистим клеймом, право, яке на підприємстві, де такі високі вимоги до якісних показників, завоювати не просто. І, нарешті, один вид продукції удостоївся державного Знака якості, чотири ми готуємо до атестації.

На фабриці сім комсомольсько-молодіжних колективів. Відстаючих серед них немає. Та все ж про бригаду Зіновія Климовича з в'язального цеху хочеться сказати окремо. Цього року вона п'ять разів перемагала в перед'ювілейному трудовому суперництві, за результатами другого кварталу зайняла перше місце серед бригад споріднених підприємств республіки.

КОЛИ РОБИШ ПЕРШІ КРОКИ В САМОСТІЙНОМУ ЖИТТІ, ОСОБЛИВО ПОТРІБНА ДОПОМОГА СТАРШИХ. ДЛЯ УЧЕНИЦІ КІРОВОГРАДСЬКОГО ТЕХНІЧНОГО УЧИЛИЩА № 4 ОЛЕНИ БАРАНЕНКО (НА ФОТО СПРАВА), КОТРА НИНІ ПРОХОДИТЬ ВИРОБНИЧУ ПРАКТИКУ НА ПАНЧІШНІЙ ФАБРИЦІ, ДРУГОМ І ПОРАДНИЦЕЮ СТАЛА ДОСВІДЧЕНА В'ЯЗАЛЬНИЦЯ КАВАЛЕР ОРДЕНА «ЗНАК ПОШАНИ» ЛЮБОВ ВОЛОДИМИРІВНА БІЛАН.

Фото М.ТЕРНАВСЬКОГО.

С ОРОКАТИСЯЧНОГО відвідувача прийняв меморіально-педагогічний музей В. О. Сухомлинського, створений у Павлівській середній школі. Співробітники музею гостинно зустріли заступника директора по навчально-виховній роботі Новоград-Сірого авіаційного технікуму В. П. Чепуришкіну, яка виявилася «ювілейним» екскурсантом, вручили їй книгу вченого «Серце відає дітям» з пам'ятним написом.

Притягальна сила Павлівки зростає з кожним роком. Сюди їдуть педагоги з усіх кінців Радянського Союзу, з-за рубежа, щоб відчувати атмосферу, яка пробуджує у дітей інтерес до знань, глибоке усвідомлення принципів навчання і виховання по-сухомлинському.

У школі, яка носить ім'я педагога, дбайливо зберігають традиції, що утвердилися за Василя Олександровича. В трьох залах музею, робочому кабінеті відтворено творчу лабораторію сільського вчителя — члена-кореспондента Академії педагогічних наук СРСР.

Реставровано квартиру родини Сухомлинського. Кожного, хто переступає її поріг, вражає насамперед безліч книг. Тисячотомний бібліотечний фонд відведено одну кімнату, де аж під стелею піднялися стелажі з творами класиків марксистсько-ленінської філософії, історії, соціології, різних галузей знань — фізики, філології, кіберетики, агрономії.

Розповідають, що В. О. Сухомлинський давав книжки з своєї бібліотеки всім, хто ними цікавився. Вона була своєрідним методичним кабінетом при школі. І сьогодні жива ця традиція: літературою користуються вчителі, студенти-заочники, батьки школярів.

У науковому залі музею два ряди журнальних столів, стільці, затінені робочою обстановкою. Звучить живий голос В. О. Сухомлинського. Гості слухають бесіду про естетичне виховання школярів. До їх послуг — заснований Сухомлинським щорічний рукописний журнал «Педагогічна думка», матеріали про роботу вчителя-колективу, комплексний перспективний план виховання учнів. Тут же і 70 томиків казок, створених павлівськими дітьми.

Музей веде велику роботу по пропаганді спадщини Сухомлинського. Тут часто проводиться зустріч з вчителями, творчі дискусії з проблем сучасної педагогіки.

В. МАЛИНОВСЬКИЙ,
кор. РАТАУ.

СКАРБНИЦЯ
ПЕДАГОГІЧНОЇ
МУДРОСТІ

ТИ І ВСІ З ТОБОЮ...

(Закінчення.
Поч. на 1-й стор.)

гого кварталу нинішнього року.

То косячення до істини. Суть же самої висока. Неперехідна. Бо витоки має могутні, живлючі. І вічні. Як прості й геніальні слова, вголошені з трибуни ІІІ з'їзду комсомолу вождем. Учитися комунізму — багатомірне поняття. А вони, робітники, комуністи і комсомольці цеху № 10, упевнені, що радянська епоха реалізує, втілює в життя всі заповіді Ілліча.

ТІ ЗБОРИ відбувалися на Кіровоградському заводі друкарських машинок. У цеху лиття під тиском. 25 комсомольців. І трохи менше молодих виробничників. Ще менше молодих комуністів (скажімо, начальникові цеху № 10 В. М. Лаврінку всього 30 років). Вячеславу Хижнякову, майстрові цеху, як секретареві первинної комсомольської організації довго говорити не довелося. Присутні вже знали, що комсомольці Ленінграда і Ленінградської області кинули клич: «60-річчю Великого Жовтня — 60 ударних тижнів!» Усвідомлювали вагу і відповідальність.

Якийсь час тривала пауза. На пуста перерва. Зайвся Юрій Біліков. Ливарник. Розсудливо сказав, що задумав здобути четвертий кваліфікаційний розряд. Примовк на якусь мить. І твердо продов-

жив: підтримує ленінградських ровесників підвищеними соціалістичними зобов'язаннями. Тобто ділом. З 32 виробів цеху Юрій освоїв дві третини. Строк — до ювілею, трохи більше року. Здаватиме продукцію з першого пред'явлення. Завдання дуже складні. Юрій Біліков прийшов з армії, закінчив цілові курси ливарників, здобув третій розряд, працює тут майже рік. Норми перевищує постійно. Справжній передовик. Його підтримав плавильник Володимир Ракулєнко. Загальнотехнічний рівень — до п'ятого розряду. Опанувати технологію сучасної плавки так, щоб якість роботи була тільки відмінною.

Серйозні, адумливі обличчя. Почергово вставали ливарник Анатолій Михалочкін, шліфувальник Сергій Лисенко, наладчик Дмитро Веретенін... Говорили стисло, стримано, впевнено. Люди із середньою спеціальною освітою. Є — з вищою. Є — вчаться. Є — готуються до вступу. Хай великий багаж досвіду, проте «добра виучка. Школа майстерності. З ініціативою прийшли до Василя Сиринчука. Комітет комсомолу підтримав.

Далі знову робота. Тільки тепер «великий рушій» — Рапорт Ленінського комсомолу Центральному Комітетові КПРС. Його хоче підписати кожен. Настає

час — доручать одному з-поміж усіх. Найдостойнішому.

Ім нелегко. Працюють сьогодні на монтажі устаткування. Донедавна вели будівельні роботи. Самі клали підлогу з чавунних плиток. «Основний профіль» потребує знань. Руками — від металу до книги, від книги до металу. Життя кипить. Кипить робота. Немає нарікань на адресу будівельників, хоча ті й заслуговують. Не шукають ніяких інших адрес для скарг. Їхня адреса: 10-й цех лиття під тиском.

Вони випереджують виробничі графіки. Ще 6 пак! Пуску їхнього цеху чекають чекі складання двигунів, механоскладальний № 7, цех покриття. Для всіх своїх «сусідів» цех № 10 забезпечить фронт робіт.

Десятий нині йде попереду. Нагороджений перехідним Червоним прапором у змаганні серед основних цехів підприємства. На Ленінському уроці «П'ятиріччя ефективності і якості — ентузіазм і творчість молодих!» молоді виробничники цеху разом з пропагандистом Георгієм Тарасенком обговорили всі можливі труднощі та ускладнення передпускового процесу. «Запуститись» пообіцяли до 7 листопада, до 59-ї річниці Великого Жовтня. Дадуть заводіві перші свої вироби десяти найменувань. І «запустяться». Точно.

А. НЕЧИТАЙЛО,
спецкор «Молодого комунар».

ПЛЕНУМ УСТИНІВСЬКОГО РК ЛКСМУ

Відбувся пленум Устинівського райкому комсомолу, який розглянув питання «Про стан і заходи поліпшення внутрішньої роботи в комсомольських організаціях району».

Пленум розглянув також організаційне питання. У зв'язку з навчанням у ВПШ при ЦК Компартії України пленум звільнив від обов'язків першого секретаря райкому комсомолу О. К. Кравченка. Першим секретарем Устинівського райкому ЛКСМУ України обрано Любова Григоріану Дротяню.

У роботі пленуму взяв участь і виступив на ньому другий секретар обкому ЛКСМУ України І. Ф. Глибченко.

І У ВЕЛИКОМУ,
І В МАЛОМУ

КОЛИ слово взяв Михайло Якович Цибулько, всі зосереджено замовкли в чеканні: як оцінить роботу бригадної комсомольської організації голова правління колгоспу?

— Ми складаємо на молоді великі надії і не помиляємося. Особливо помітна ваша допомога нинішнього року. Ми бачили це під час збирання ранніх зернових: ви не тільки радували ударною роботою у полі, а й узяли шефство над створенням належних побутових умов для механізаторів. Це видно й тепер, під час збирання врожаю пізніх.

Це була заслужена оцінка роботи комсомольців першого відділка. Здавалося, на звітно-виборних у них не було вагомих підстав для суперечок, критики. Ніби все гаразд: комсомольці трудяться на передових ділянках, хлібороби відділка одержали з кожного гектара ранніх зернових на півтора центнера більше, ніж зобов'язувалися, тваринники взяли річне завдання виконати за одинадцять місяців. Комсомольці — серед правофлангових. Це, насамперед, Надія Кондратенко, яка вдержує першість у соціалістичному змаганні серед доярок колгоспу, водії грузовиків Віктор Шевченко, Микола Навроцький та Олександр Михайлов, які не поступаються у праці досвідченим шоферам.

У звітній доповіді Іван

Крикун відзначив добру роботу бригади кормозготівельників. Саме тут, у бригаді, народилася ініціатива: кожен юнак і кожна дівчина повинні для громадської худоби заготовити у важкодоступних місцях 2 тонни різнотрав'я. Комсомолец Віктор Кухтін накосив понад 11 тонн трави. Ініціативу підхопили в інших відділках господарства, у всіх колгоспах району.

— Та сьогодні, аналізуючи нашу роботу, ми мовею не тільки думати про хліб майбутній, намітити перспективи діяльності нашої бригадної організації, а й рішуче говорити про тих, хто прогулює, порушує дисципліну. Адже й у нашій бригаді є ще такі.

Віктор Кухтін, Ганна Савич, Лідія Титаренко, Емма Возник, Лідія Венгеровська та інші говорили про шляхи зростання, піддали гострій критиці прогульників, ледарів. Ось чому так запам'яталися всім процитовані комсомольським ватажком слова з промови Генерального секретаря ЦК КПРС товариша Л. І. Брежнєва в Алма-Аті на нараді партійно-господарського активу Казахстану: «На те ми й комуністи, щоб активною, цілеспрямованою діяльністю, напруженою працею переборювати об'єктивні труднощі, виконувати намічені плани. Так поставив питання ХХУ з'їзд партії, так ми й повинні діяти — і у великому, і в малому».

Ю. СТОРЧАК.

ПАМ'ЯТЬ СЕРЦЯ

ІЛАРІОН Кирилович Матусевич, наш земляк, — один із тих, кому випало велике щастя бачити В. І. Леніна, розмовляти з ним.

До революції І. К. Матусевич працював токарем на заводі Ельворті, нині — «Черво-на зірка». Коли трудящі маси піднялися на боротьбу за владу Рад, Іларіон Кирилович вступив до Червоної гвардії. З 1919-го — член партії більшовиків. Цього ж року він стає курсантом Київських кулеметних курсів. За час півторарічної служби в Кремлі, з грудня 1919 по червень 1921 року, він ніс почесну варту, охороняючи Радянський уряд, IX і X з'їзди партії, II конгрес Комінтерну, XVIII Всеросійський з'їзд Рад, стояв на посту біля квартири і кабінету В. І. Леніна, поруч вождя працював на історичному першотравневому суботнику 1920 року.

Працював Іларіон Кирилович у наркоматі освіти УРСР. У роки війни був на фронті.

Нині І. К. Матусевич — полковник у відставці. Ветеран продовжує активну громадську діяльність у столиці нашої республіки.

...Одна з київських середніх шкіл. Іде Ленінський урок.

Іларіон Кирилович якусь хвилину дивиться в клас, мовби збираючи до купи допитливі погляди, і починає розповідь. Трошки зяві — і здається вже: пасма сивого волосся струшують додолу сиві спомини. Пливають, сотаються в цілі клубки незабутніх подій і злипаються у юні серця.

...Грав оркестр. Бадьоро, лунко. Співали повсюди — мов червоні вітрила під вітром, напиналися революційні пісні. Чувся сміх, жарти. Древній Кремль неначе помолодшав.

До колони курсантів, вишкученої на Кремлівській площі, підійшов Володимир Ілліч, і комісар курсів повідомив, що В. І. Ленін працюватиме разом з ними.

Тоді, пригадує І. К. Матусевич, вони розчищали площу від барикад після боїв з білогвардійцями, треба було прибрати колоди, великі дубові кряжі, каміння, дошки. Працювали попарно. Володимир Ілліч — із комісаром, якого називали всі товариш Борисов. Комісар намагався подати Іллічу тонкий кінець колоди, сам швидше

брався за товстий. В. І. Ленін одразу ж помітив це. «Вам, — промовив до Борисова, — випадає більше переносити вантажів, ніж мені». Той став доводити, що йому, молодшому, належить брати товстий кінець колоди, мовляв, 28 років на 50. Тоді Володимир Ілліч, поклавши на плече важкий кінець колоди, усміхнувся і з теплим гумором проказав: «От ви й не сперечайтесь зі мною, якщо я старший».

Сьогодні, друже-ровеснику, ми згадали один лише епізод із життя вождя, аби підкреслити ще раз: Ілліч усією оува справжнім візирем — і в боротьбі, і в праці.

І. К. Матусевич пригадує, що згодом, того ж дня, хтось із курсантів, турбуючись про здоров'я В. І. Леніна, звернувся до нього: «Володимире Іллічу, ми без вас тут самі впорамось. У вас у Раднаркомі є справи важливіші».

Він зупинився на мить і відповів серйозно: «Це добре, що ви піклуєтесь про старших, але дарма ви, друже мій, впроваджуєте мене. Зараз ця робота найважливіша, сьогодні всі комуністи працюють на суботнику і я, комуніст, теж повинен трудитися».

Ці кілька годин, відзначав І. К. Матусевич, проведені того першотравневого дня у праці разом з Леніним, на все життя запам'яталися йому як найдорожче в житті.

А. МИХАЙЛІВ.

ПОЧАТОК 1920 року на Україні. Жорстокий білогвардійський терор. Підпільним більшовицьким організаціям у тилу Денікіна доводилося діяти в надзвичайно складній обстановці. Пояснювалось це тим, що гостра класова боротьба перепліталася з національними відносинами. Для керівництва підпільним більшовицьким організаціям і повстансько-партизанським рухом ЦК КП(б)У створив Зафронтове бюро на чолі із секретарем ЦК С. В. Косіором. Став широко розгортатися партизанський

ЛЮДИНА КРАЇНИ РАД

люцію і визволити від ворога Знам'янку і Єлисаветград. У середині лютого загін П. С. Ткаченка відзначився в боротьбі з бандою петлюрівця Козубського поблизу станції Помічна. В історично важких умовах, без достатньої кількості зброї, обмундирування, продовольства партизани відстояли важливий залізничний вузол.

У телеграмі Раднаркомів УРСР 27 лютого 1919 року П. С. Ткаченко повідомляв: «Мої партизани голими руками відстоюють Помічну, тому що гнітників у половини загону немає, крім того, босі й голі». «Ворог у замішанні тікає в напрямі Бирзули... Ми в Новоукраїні... Між Помічною і Вознесенськом налагоджуємо залізничний рух».

У наказі командуючого Українським фронтом відзначалося: «Командир бригади Павло Ткаченко за бойові заслуги перед пролетарською революцією, за вміле керівництво бригадою та організаційну діяльність призначається начальником 6-ї Радянської стрілецької дивізії 3-ї Української армії».

У четвертому пункті звернення командуючого Українським фронтом В. О. Антонова-Овсієнка до ВУЦВКу і Раднаркомів УРСР від 17 червня 1918 року читаємо: «Надлив 6-ї т. Ткаченко представляється до нагородження від уряду почесною зброєю за його особисту доблесть у боях з петлюрівцями і за особливу доблесть під час придушення григор'євського заколоту».

Цікаво, що в повстанських військах Павла Семеновича Ткаченка боронили молоду Країну Рад багато наших земляків, серед них — Марко Мокряк, Іван Отрошко, Омелян Лісничий, Федір Стасюк і сотні інших. Усі вони були хоробрими, відданими справі революції. Організовуючи повстанський рух у тилу Денікіна, на початку 1920 року в одному із запеклих боїв загинув лицар революції, легендарний герой громадянської війни Павло Семенович Ткаченко.

В. САНДУЛ,
кременевець.

„СТОЇМО ЗА ПОМІЧНОЮ...“

рух серед трудового населення.

У цьому русі найактивнішу участь брав і наш земляк Павло Семенович Ткаченко. У грудні 1918 року він у селах навколо Знам'янки сформував партизанський загін, що ввійшов в історію як Перший радянський Знам'янський полк. Його бійці не раз відзначалися в боях з іноземними інтервентами та внутрішньою контрреволюцією. Під Олександрією, Знам'янкою, Єлисаветградом вони разом з армійськими частинами Олександра Пархоменка брали участь у придушенні збройного заколоту.

Наприкінці квітня було створено 1-шу радянську стрілецьку бригаду, котру очолював П. С. Ткаченко. До її складу входили Ананьївський і Перший Знам'янський українські червоні полки, значну частину яких становили новоукраїнці, рівняни. В середині травня 1919 року бригаду переформували в 6-у дивізію 3-ї Української армії. На початку березня 1919 року радянське командування призначило П. С. Ткаченка командиром групи військ, що наступали на Одесу з північного заходу, а 4 липня — командуючим 6-ю дивізією.

Запеклі бої точилися в лютому за визволення від петлюрівців Знам'янки. Особистий героїзм, організаторські здібності, революційна переконаність Павла Семеновича дали змогу розгромити контррево-

ВЕЛИКИЙ ПОЧИН НА СЕЛІ

НОМЕР ГАЗЕТИ
ПРО КОМУНІСТИЧНІ СУБОТНИКИ

РІК тому в Росії робітники почали влаштовувати комуністичні суботники, тобто проводити в життя ідею вільної праці. За рік ця ідея охопила всі великі й малі міста як у Росії, так і на Україні і зараз із міст починає перекидатися в села, стає справою селян-хліборобів. Так, 13 квітня 1920 року в селі Федорівці Ганнінської волості відбувся перший комуністичний суботник, у якому брали участь 8 комуністів і 2 безпартійних селян. Тільки за одну годину було пересортовано 40 мішків

пшениці і перелопачено близько тисячі пудів. Удруге суботник зібрався 17 квітня. Працювало 10 комуністів, 2 безпартійних. За 4 години роботи набрано в мішки і зважено 1125 пудів пшениці, а згодом перевезено до міста.

У Новоукраїні суботник було влаштовано так: на роботу з'явилася 98 учнів, а восьмий години ранку вони втрупили на станцію Адабаш. У юнацьких руках справа кинула п'ять годин. По роботі повернулися до станції Новоукраїнка, де було влаштовано мітинг. З вітанням виступили представники червоного війська і місцевої партійної організації.

Юнацтво стає свідомим завдань соціальної революції. Уже на ділі комуністи-селяни разом із селянами-безпартійними починають впровадити в життя великі завоювання соціалістичної революції — вільну працю всіх.

Щільніше ряди!

(Газета «Навєстия» Єлисаветградської Ради робітничих, селянських і червоноармійських депутатів за 1 травня 1920 року).

ПРОФЕСІЯ, ЯК ПТАХ

ПІОНЕРСЬКІ
КОМІСАРИ

святковому. Настрій у всіх присутніх урочистий, піднесений. Карбує крок Ярослав Яворський, вожатий-виробничник, його руки міцно тримають прапор міської піонерської організації. «Увага! Слухайте всі!» — голос фанфар відлунується в серцях.

— Я. Артем'єва Таїса, приймаючи високе звання вожатого, біля червоного прапора урочисто закликає міський комітет комсомолу, міську раду Всесоюзної піонерської організації імені В. І. Леніна, своїх товаришів у тому, що віддам усі сили, всю свою енергію комуністичному вихованню підрастаючого покоління, справі великої партії Леніна!

Завмирають слова клятви. Червоними птахами залітають галстуки в руках ветеранів і лягають на груди новачків.

Відтепер галстуки завжди палахкотитимуть поряд з комсомольськими значками. І нагадуватимуть про прекрасну професію вожатих. Професію крилату, як їхні неспокоїні серця.

Ще довго не розходились учасники свята. Ветерани піонерського руху ділилися спогадами про роботу, новачки розповідали про свої плани. І разом, як одна сім'я, міркували над завтрашнім днем, думали, як краще допомогти хлоп'ятам і дівчаткам крокувати Всесоюзним маршем піонерських загонів «Ідемо дорогою Леніна, дорогою Жовтня!».

В. СЛЕТА,

методист Палацу піонерів.
М. Олександрія.

ЛИСТ ДО РЕДАКЦІЇ

ТОПОЛЬКА У БІЛІЙ ХУСТИНІ

МИ БІЛЬШЕ мовчимо, зібравшись разом. Давно вже знайомі, був час перемовини з кожним. У нас багато спільного. Спогади... Говорили інвалідів Великої Вітчизняної війни, в якому провели без сну не одну нестерпно довгу ніч... І ось до нас, у нашій білій страждання, в невимірному пам'яті про рідних, дорогих людей входить дівчинка Наталочка. Важко передати, що передумав, який, приймаючи її лагідно, заспокоїливі слова. Вачу провітлені обличчя обох товаришів — торкнулися зірگی їх промінчик,

Ось Михайло Іванович Дмитраченко, колишній гвардії капітан. Пому вистачило суворой мужності на воєнних шляхах-дорогах. І після війни — на посту. Навіть лікуючись, знайшов собі заняття ветерана. Проводить політбесіди на автокурсах при госпіталі — аби чимось допомогти товаришам. А тут, дивлячись на Наталю, слізи на очі напочуються. Ну, зовсім як фронтіві сестрички вміє воно на припинити білі, заспокоїти. Часом здається, що своїми маленькими руками вона може зняти тягар хвороби.

Недавно я дізналася, що Наталя не пройшла за конкурсом у медичне училище. Сумно стало: напевно, переживає дуже. А потім почувла: повернулася санітаркою в госпіталі! Рада за неї. Рада, що наша мила дівчинка твердо тримається наміченої лінії.

Чому я пишу «повернулася»? Тут треба пояснити. Наталочка почала ходити в госпіталі уже давно, ще коли вчилася в тридцять другій кіровоградській школі. До вступних екзаменів далеко — вона й прибіжить після уроків, накинє білий

халат і приступає до роботи. Приблизь, мене посуд, годує тяжкохворі, лише за них листи рідні.

Люди завжди безборонні перед добротою, милосердям. І тепер, коли притрусило погелом часу пам'ять про вибухи, кров, руйнування, ми молодіємо, знову побачивши нашу високу, як тополька, сірооку дівчинку. Медсестрою Наталочка Горбачова обов'язково буде. Найкращою!

О. ПЕТРЕНКО,
інвалід Великої Вітчизняної війни.
— м. Новоукраїнка.

ШКОЛА МАЙБУТНІХ МАЙСТРІВ

Робітників різних спеціальностей — будівельників, столярів, монтажників, електрозварників — готуватиме відкрите в новому навчальному році в Чернігові професійно-технічне училище № 17. Юнаки і дівчата дістатимуть тут і середню освіту. До навчального комплексу нового училища, розрахованого на 300 учнів, увійдуть 15 кабінетів, 5 майстерень, актовий і спортивний зали, їдальня, два гуртожитки.

На фото: практичні заняття з фізики. На передньому плані (зліва направо) — майбутні монтажники Ігор ШЕСТОПІЛОВ, Михайло НОВИКОВ і Сергій ФОКІН.

Фото Ю. ОЛІНІКА,
(Фотокоріжка РАТАУ).

У КОМБАЙНЕРА Макара Бискупа золоті руки», — так про нього колись казали колгоспники. Нині ж Макар втратив ту славу. Намалювали в «Сатиричному вікні» карикатуру на Бискупа-прогульника, ще й віршики відповідний написали. Боляче чоловікові. «Вона, проклятуха, довела», — сумно каже Макар. Вона — це горілка.

Макар Бискуп — ще не п'яниця. І розповідь про боротьбу з пияцтвом та алкоголізмом у селі Мошорині Знамянського району ми почали саме з нього тому, що від випадкової випивки до алко-

карка, член комісії по боротьбі з пияцтвом, Галина Коробченко часто відвідує будинки тих, кого ще не засмоктало багно алкоголізму, робить їм проліфактичні процедури. Багатьом це допомогло. Куди ефективнішою була б уся робота громадськості, якби в Мошорині поклали рішучу боротьбу із самогонуванням. Співпраця в тому, що самогонниця у селі — хоч гребля гати, а боротьбу з ними тут ведуть формально.

Валентину Мацаг та Марію Ігнатівну, наприклад, оштрафували на 50 карбованців, а народний суд — на 50. Але вони тільки посміхаються: мстят, що

то за гроші! Через кілька днів їм повернуть втрачене Павло Паладько, Василь Патрижний, Михайло Самусенко та інші любителі оковитої. Хлопці надійні! Запитає їх, приміром, дільничний інспектор, де взяли сивуху, і кожен з них відповість: «Де взяв? Купив!» А де купив, до того В. К. Шеєченку заць.

Цей блок п'яниць і самогонниць наводить на думку про безсилість добровільних народних дружин, представників влади — дільничного інспектора. Якби вони довели, що самогонниця виготовляє горілку не тільки для себе, а й на продаж (як вочо фактично і є), ті сміялися б інакше. Вони б не відбудились величкими, як на їхні прибутки, штрафи, а й понесли б колективну відповідальність.

Пияцтво — велике лихо не тільки для тих, хто п'є, а й для їхніх сімей. У кабінеті голови виконкому сільради І. Д. Черниша — дві жінки. Галина Іванівна і Зінаїда Григорівна просять ще раз поговорити з їхніми чоловіками Павлом Ковтуновичем та Борисом Удовиченком. «Скажіть їм, нехай не п'ють». Чи ж допоможе це п'яницям? Навряд. По 4—5 разів викликали їх на засідання комісії, а з них як з гуски вода.

— Можливо, полікуємо примусово? — пропонує Іван Дмитрович.

Жінки замахали руками: — Що ви! Такий сором... Звичайно, важко згоджуватися на примусове лікування. Та що робити, коли ні бесіда, ні лекція на алкоголь не впливають? І як же з тими, хто стеле слизьку дорогу людям, вирощуючи «зеленого змія»? Хто, нерешті, відповідь на запитання: «Де купив?»

В. ДИМІН.
с. Мошорине
Знамянського району.

ГРАДУС ПАДІННЯ

„ДЕ ВЗЯВ? КУПИВ!“

лізму, деградації особистості — один крок. Випив — прогуляв. Знову випив... Одного разу пробачили, далі — ні. Гірка образа на долю, на товаришів, на весь білий світ можуть привести людину й до злочину. За прикладами не доводиться і з Мошорини виходити.

Одного тихого надвечір'я, коли ніхто й гадки не мав про якість ліху, воно трапилось. Виповзло з помутнілої від самогону свідомості братів Коваленків — Петра та Олександра. Не сподобався їм тракторист Іван Церцей. «Чому не п'яний?» — причепилися до чоловіка. Той хотів обминати їх, і їм же мити в одності з них у руках зблиснув ніж. Того вечора дружина і діти Івана Степановича не дочекалися свого чоловіка та батька. Чимало зусиль доклали лікарі, аби врятувати життя Івана Церцея. А що ж п'яниці? Кинулись тікати, та не дрімали дружинники Василь Димарецький і Павло Волков. Разом із шофером Григорієм Димарецьким наздогнали злочинців. Невдовзі Коваленки стали перед народним судом.

Село Мошорине велике, однак й для нього майже сотня тих, хто перебуває на обліку в комісії сільради по боротьбі з пияцтвом та алкоголізмом, забавато. Незважаючи на певні зусилля цієї комісії, кількість п'яниць у селі майже не зменшується. Дивно. Адже багато роблять тут для викоренення великого зла. В людних місцях чергують дружинники, працює опорний пункт правопорядку. Лі-

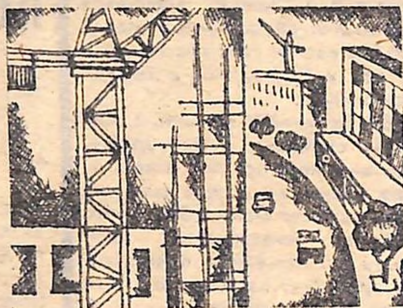

ЗАПРОШУЄМО ДО КОНКУРСУ

1 липня цього року «Молодий комунар» надрукував лист читачів Д. Васильченка, І. Кашко та О. Демиденко, в якому вони висунули пропозицію створити в Кіровограді численні куточки відпочинку, а також коментарі до нього. До редакції надійшло чимало відгуків кіровоградців на цей лист. Автори пропонували взятися за впорядкування тих чи інших місць, звертали увагу на різні упущення і прорахунки.

А молоді червонозорівці ділом відгукнулися на листи читачів: порадившись на цехових комсомольських зборах, вони вступували суботники по впорядкуванню парку Космонавтів.

Думки читачів знайшли своє місце на сторінках «Молодого комунара». Газета розповідала і про суботник червонозорівців. Для того, щоб пропозиції кіровоградців перетворили в дійсність, оголошується конкурс молодих архітекторів.

ПРОГРАМА ТА УМОВИ ВІДКРИТОГО КОНКУРСУ НА КРАЩИЙ ПРОЕКТ

Міський комітет ЛКСМ України, обласне правління Науково-технічного товариства будівельної індустрії, редакція газети «Молодий комунар» оголошують відкритий конкурс молодих архітекторів та

будівельників Кіровограда, присвячений дію народження комсомолу, на ескізний проект оформлення скверу імені Ленінського комсомолу, набережної річки Інгулу в районі торговельного центру, а також куточків відпочинку на розі вулиць Калініна і Тимірязєва, Леніна і Компаніївця, Карла Лібкнехта і Олександрівської та інших невикористовуваних майданчиків обласного центру.

Мета конкурсу — отримання проектних пропозицій, у яких великого значення надавалось би питанням архітектурно-художньої виразності для подальшої розробки і здійснення планів комплексної забудови мікрорайонів міста. У поданому проекті треба врахувати пластичні площі, масштаби, колір, фактуру застосовуваних матеріалів, передбачити використання засобів монументально-декоративного й прикладного мистецтва. У своїх рішеннях автори не повинні випускати з уваги використання нових ефективних, особливо місцевих, будівельних матеріалів.

ЦЕ — біля універмагу: — Ви, Климівно, вже третій вечір, либонь, виносите ці хризантеми. І ніхто не бере. Дорого просите. Та й прив'язи вони вже...

— Нічого. Я стоїтиму до півночі — якийсь парубок, поспішаючи до дівчини, візьме, коли не буде крашних. У перший день нового навчального року я ще не за таку ціну продавала.

— Е, це інша ситуація. Того дня і я чекала. Не торгувала цілий тиждень, притримувала і троянди, і гвоздики. А тоді — раз — і є...

— От би мені ще парубочок злізти, то і взимку щось би перелізало за квіточки.

НА Черемушках:

— Що ж це ви садите, людоньки?

— Петрушку і цибулю.

— То не ж вам не власне обійстя. Тут — комунальний будинок. Краше б матіюли, айстри...

— Що я від них буду мати? А так на борщі є закріпка.

— Ну, а навіщо ви вліпши зрубали? Школярі ж старалися.

— Вони мені заважала. Бачите, притіювала б по-лушні і часник.

— Та негарно. Це ж не

город. Навіть дільничний попереджав. От візьмуть і вивуть вашу цибульку.

— А я скаржитимусь. Бо не маючі права. Це — моє! — Це — біля мого вікна...

...А Тамара Андріївна Латаїна своєю:

— Давайте, дівчата, перевиховуємо своїх чолові-

людей насіння багаторічної ромашки, лілії, віолі, декоративної квасолі. «Оце тут хай росте, а це — перед під'їздом...»

У неділю принесла від туржотитку заводу радіо-виробів (тут вона працює черговою) якусь розсаду і стала присипати тендітні корінні земляно, яку привезла аж із берегів Інгулу.

— От би суди кілька пнів з дуплами та вузлуватих каміньців-валунів. Обсадило їх шовковою травичкою, ромашками, диким виноградом...

І вона їхала в Чорний ліс. Пенськи ретельно обшліфовувала, покривала лаком. Поміж кушів бузку ті дуплясті стовбури «оселілися» так, ніби вони тут і росли...

Перед заходом сонця — на подвір'ї гомін. Люди поливають квіти. Тамара Андріївна пропонує найбільшу клямбу. Побачивши п'ятикласника, який повертався з книжками додому, вийшла йому назустріч:

— Якщо ви будете садити біля школи квіти, скажете мені. Я дам насіння...

Вранці її з барвистим букетом айстр на вулиці бачили.

— У нас у туржотитку весілля. Іду поздоровити молодат.

Люди із сусіднього будинку задивлялися на її квіти і втішно усміхалися.

— Як гарно перед вашими вікнами! Навіть у весняному саду...

М. ВІНЦЕВИЙ.
м. Кіровоград.

ПЕРЕД НАШИМИ ВІКНАМИ

ТРИ ДІАЛОГИ ПРО КРАСУ

Оцей столик перед будинком — не для доміно. Ну, подивіться, що там робиться. Якесь цурпаки, недокурки, від магазину хтось ящики приніс. А дівчата гарні. То хай же всього буде краса.

Суботнього дня на подвір'ї вона зібрала всіх — і школярів, і домогосподарок, і поважних чоловіків — садити квіти. Тамара Андріївна роздавала

бігла в контору ЖЕКУ № 3 і знову відкалась:

— Ми хочемо зробити клумби. Але земельки відрами не наносишся.

Того дня перед будинком № 6, що по провулку Учильницькому, п'ять разів зупинялась автомашина — вивантажували ґрунт-сипець.

Ну що ще треба, щоб було краше?

СПОРТ

ФУТБОЛ

ЩЕ ОДИН КРОК НАЗАД

4 жовтня кіровоградська «Зірка» провела свій черговий матч у Хмельницьку. Футболісти «Хміль» здобули переконливу перемогу — 3:0. Тепер після 33 ігор наші земляки займають четверту сходинку турнірної таблиці чемпіонату країни з футболу серед команд

другої ліги класу «А». У них — 39 очок. Нині турнірна таблиця має такий вигляд:

	І	М	О
«Металіст»	34	49—25	44
«Крибас»	33	46—19	43
«Автомобіліст»	34	41—25	40
«Зірка»	33	40—30	39
СКА (Одеса)	32	42—29	38
«Кристал»	34	31—21	37
«Судобудівник»	33	34—27	37

«Колос» П	34	31—38	35
СК Луцька	34	31—31	34
«Львівмотив»	33	33—35	33
«Хвиль»	33	28—29	31
«Буковина»	33	25—28	30
«Колос» П	34	33—38	30
«Говерла»	33	22—32	30
«Новатор»	33	31—46	29
«Фрунзенець»	34	33—52	29
«Авангард»	34	24—36	28
«Шахтар»	33	31—38	27
«Атлантика»	34	38—51	27
СКА (Київ)	33	28—41	27

І ЗНОВУ ЖЕРЕБ ЄВРОПЕЙСЬКИХ ТУРНІРІВ

Минулорічні чемпіони СРСР — футболісти київського «Динамо» — у двох матчах 1/4 фіналу розіграшу Кубка європейських чемпіонів зустрілися з грецьким клубом ПАОК (Салоніки). Перша зустріч у Києві. Так вирішилось жеребкування європейських клубних турнірів, що проводиться ЄвФА в Цюриху. Динамісти Тбілісі в 1/4 фіналу розіграшу Кубка воло-

дарів кубків зустрінуться (перша гра на полі суперників) з будапештською командою МТК. Донецький «Шахтар» в 1/4 фіналу розіграшу Кубка УЄФА також зустрінеється з угорською командою «Гонвед» — і також перший матч у Будапешті. Кінні матчі всіх трьох турнірів — 20 жовтня, матчі УЄФА — 3 листопада. (Кор. ТАРС).

Наша адреса і телефони

316050. ГСП, Кіровоград 50, вул. Луначарського, 36. Телефони: відповідального секретаря та відділу комсомольського життя — 2-45 35, відділу пропаганди, відділу листів і масової роботи — 2-45-36, відділу військово-патріотичного виховання та спорту — 2-46-87.

Газета виходить у вівторок, четвер, суботу.

«МОЛОДОП КОМУНАР» — орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ. г. Кіровоград.

Друкарня ім. Г. М. Димитрова обласного управління у справах вдавництва, поліграфії і книжкової торгівлі, м. Кіровоград, вул. Глінки, 2.

ПОГОДА

Вдень 7 жовтня на території області і місту Кіровограда передбачається мінлива хмарність, без істотних опадів. Вітер змінний напрямків 1—4 метри на секунду. Температура повітря по області 10—15, по місту 12—14 градусів.

Редактор М. УСПАЛЕНКО.